

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. || Lv dovici || De Ponte Vallis-|| Oletani, È Societate ||
Jesv Theologi.|| De || Christiani hominis || Perfectione In
Qvo-|| libet eius Vitæ genere.|| Tomi Qvatvor.||**

Quorum argumenta ex S. Rvth Historia præcipué desumpta

In Qvo Agitur Nominatim De Sacerdotibus, Confessarijs, Magistris siue
Doctoribus, Concionatoribus, Episcopis & alijs Prælatiſ, eorumque
Ministerijs - In septem Tractatus distributus ...

Puente, Luis de la

Coloniæ Agrippinæ, 1629

§. II.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45750](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45750)

quocunque modo, sed cum omni plenitudine, quam exigit ordo, & ministerium, ad quod eliguntur. Quemadmodum enim Dominus noster maiorem Spiritus Sancti plenitudinem communicat in ordine gradus altioris (vt paulò antè dicebamus;) ita necessaria est maior dispositio in ordinandis, vt possint ipsum Sacramentum dignè suscipere. Et quamuis Sacerdotium maiorem exigit Sanctitatem: non est tamen leue iudicium, Diaconatum valdè magnam exigere, quod Apostoli eam expresserint verbo illo: *Spiritu Sancto plenos*: quod semper significat excellam valdè Sanctitatem. **A**DDUNT deniq; Apostoli, vt eligendi etiam essent *Sapientia pleni*. **O**mnis scilicet prudentia ac discretione, & scientia Diuina ac humana, quæ necessaria est ad sua munia exactè exercenda. Et speciatim quod attinet ad Diaconos, qui etiam Euangelium explicant: ad quod necesse est, penetrasse *mysteria & arcana fidei*. Nec sine causa statim subiicit: Diaconi si uxorem habuissent, id esset *vnus* tantum: in signum suæ continentia. Per quod excluduntur bigami ob apertum iudicium exiguæ eorum continentia. quod si filios habeant, etiam attendatur, an benè eis præfuerint, suamque domum gubernauerint; vt ex his prudentia, discretioque eorum cognoscatur.

1. Tim. 3, 9

§. II.

HÆ SVNT qualitates & virtutes, quas Apostoli in eligendis Diaconis requirebant. Ex quo etiam factum est, vt non vellent ultra se prem nominari: semper enim quod pretiosum, id rarum est & modicum: & in comunitatibus, vt facillè pauci aliqui inueniantur insignis virtutis: ita difficillè inueniuntur multi: semper enim multitudo ad id, quod minus perfectum est, propendet. In lege antiqua (inquit S. Ambrosius) Sacerdotes & Leuitæ erant innumeri: eò quòd & coniugati essent, & ministeria sua certis tantum temporibus & locis suis obirent: & mox in domos suas reuertebantur. In lege autem Euangelica Diaconi & Sacerdotes perpetuam profitentur continentiam, suisque ministerijs quotidie assistunt cum magna vitæ perfectione. Quare meritò esse debent pauciores numero: quia tunc non difficillè erit personas eo statu dignas inuenire. Ex quo etiam prouenit, quod nullus septem illorum virorum id ambiuerit, vt in Diaconum nominaretur, aut eligeretur. Cùm enim Apostoli dixissent, vt eligerentur viri vitæ probatæ, *pleni Spiritu Sancto & Sapientia*: non existimarunt se tales esse: ideoque superbiæ & ambitionis crimen reputarunt, talem nominationem querere. Et eodem Spiritu progressi sunt Patres antiqui, cum legamus, Sanctum Martinum non solum Episcopatum & Sacerdotium recusasse; sed etiam quemcunque ordinem Sacrum: ex profunda sua humilitate contentus, quòd S. Hilarius Acolythum ipsum ordinaret. Sed rarò iam heroica adeò humilitas inuenitur in terra.

1. Tim. 3.

Et

Et quoniam sacer ordo non quæritur: purè propter seipsum, & spirituale officij sui bonum; sed ob alios etiam fines & commoda temporalia; multi illum quærunt. Quod si ij tales essent, quales Apostoli requirebant, & iam depinximus; nec minoris fierent eò quòd essent multi, nec desinere-
a *multiplacasti gentem; & non magnificasti lætitiã.* Nam cum multitudine non crescit sanctitas, in qua vera amplitudo & perfecta cordis læticia consistit; sed potius dilatatur torpor, & imminuitur perfectio. Ingrediantur itaque ad sua interiora, qui sacros ordines quærunt, aut eos iam susceperunt; & attendant examinentque diligenter: an in se qualitates illas inueniant, quos Apostoli Sancti in eis requirunt: an pudici sint, & linguam suam, gulam, & ebrietatem refrangent; an quoduis crimen, graueque peccatum detestentur; cum quanto candore coram Deo & hominibus versentur, præbentes de se bonum testimonium opere ipso potius, quam verbis; sintne Spiritu Sancto pleni, & amoris eius igne inflammati; an optent expendere te totos in Dei obsequium; an pleni sint prudentia & Sapientia, quam eorum status requirit; an Sacrum ordinem propter ambitionem aut auaritiã, aut finem alium terrenum quærant, aut gloriam potius Dei, & Ecclesiæ vtilitatem respiciant; an suam voluntatem & studium Diuinæ prouidentie committant, ac Diuinæ eius vocationis consilia (de quibus postea dicemus) sequantur. Quod si aliquid ex his deesse sibi aduertant; studeant illud sibi comparare; accipientes tanquam exemplar suum, primum horum septem Diaconorum Sanctum Stephanum: de quo S. Lucas: *b* *elegerunt Stephanum virum plenum fide & Spiritu Sancto.* In quo scilicet omnes qualitates & ornamenta inueniebantur quæ Sancti Apostoli desiderabant. Nam eminebat in viuacitate & intelligentia eorum, quæ fides docet; & in fidelitate, qua sua obibat ministeria; in fiducia, qua insignia facinora aggrediebatur, sperans à Deo felicem ex ijs exitum: *spiritu Sancto etiam plenus erat*, qui sua præsentia eius fidem reddebat feruentiorem, & auxilium præbebat ad rectè secundum eam operandum. Ex quo orta est mutatio quædam admiranda dextera excelsi. Nam cum Apostoli septem illos Diaconos designassent, vt attenderent distributioni elemosinarum inter viduas: vt ipsi hac cura expediti, orationi attenderent & prædicationi, statim Spiritus Sanctus (vt aduertit S. Gregorius Nissenus) eduxit eum ex illo Ministerio, & eleuauit ad prædicationem, quæ erat aliam Apostolorum propria, vt eos iuuaret (quod egregiè præstitit) in promulganda & propugnanda fide; magnaque opinione ei adferenda, magna sua Sapientia & miraculorum splendore. Hunc in modum perfectionem Diaconorum expleturi, excellere debent in prædictis omnibus virtutibus; ita vitam suam instituendo; vt dignos se reddant, quos Deus

a *Isaia. 60.**b* *Act. 6. 5.**Oras. de S. Stephano.*

ad maiorem alium ordinem & munus exaltet, iuxta illud Apostoli: ^{Quae}
Tim. 3:13 *benè ministraverint, gradum bonum sibi acquirunt, & multam fiduciam in fide,*
quae est in Christo Iesu. Digni enim sunt, qui ad altiorem in Ecclesia gradum,
 qui est Sacerdotij, promoueantur; & propter fidelitatem, qua suum munus
 obeunt, magnam concipient in Deum fiduciam, quod possint alia praecla-
 riora praestare in virtute eiusdem Christi Domini nostri, cuius sunt Mini-
 stri.

CAPVT IV.

STATVS SACERDOTALIS DIGNITAS ET SANCTITAS
 ex collatione cum Sacerdotio Melchisedech, & Aaron, ac ipsius
 Christi Domini nostri.

AGNAE SEMPER CVRAE FVIT DEO DOMINO no-
 stro, dignitatem & Statum Sacerdotalem honorare: tri-
 buens Sacerdotibus magnam eminentiam & singulares eis
 exhibens fauores in tribus Legibus: Naturali, Scripta, &
 Euangelica, augens eos in secunda plus quam in prima; &
 in tertia incomparabiliter plus quam in vtraque. Vt enim veritas figuram,
 & corpus vmbra suam: ita Sacerdotium Euangelicae Legis excellit Sa-
 cerdotia Legis naturalis & scriptae, tanquam figuras & vmbra suas: per
 quas explicabimus sensim *amplitudinem* nostri Sacerdotij, quod est sum-
 mi ac supremi Sacerdotij Iesu Christi Domini nostri participatio quae-
 dam, ad eum ei similis, vt oblatio, quam ipsemet in nocte suae Passionis ob-
 tulit, corporis scilicet & Sanguinis sui Sanctissimi accidentibus panis
 & vini *tuba*: eandem ipsam offerant quotidie nostri Sacerdotes, imò ip-
 semet Christus per illorum manus offert. Ita enim officium, quod ipse per
 semetipsum tunc fecit, commisit alijs: vt illud ipsum continue per eos
 praestet, & eodem modo per eosdem Sacerdotes reliqua *ministra* ex-
 ercet, quae eis commisit: vt pergant & promoueant, quod ipse in mun-
 do ante suam mortem designauit; & sic auctoritatem & honorem sum-
 mum, quem potuit, eis attulit. Quemadmodum enim impossibile est ali-
 ud Sacerdotium esse maius, quam Iesu Christi Filij Dei viui; neque cogi-
 tari potest Sacrificium aliquod magis pretiosum, quam quod ipse obtulit
 aeterno suo Patri; nec actus magis heroici, quam ipse fecerit in bonum ho-
 minum remittens illorum peccata, illos iustificans, dirigens ac perficiens
 vsque ad *aeternam* vitam: ita non est possibilis alia participatio magis glo-
 riosa huius Sacerdotij, quam illa, quae splendet ac eminet in eo, quod
 ipse instituit in Lege Nuova, accipiens homines, quasi instrumenta vt per

eos om